

כתובות לז

רבי יהודה אומר: שבויה שנפדית - הרי היא בקדושתה אף על פי שגדולה.

קשר בין דברי ר' יהודה לדברי ר' דוסא: א"ר יוחנן: רבי יהודה ורבי דוסא אמרו דבר אחד. רבי יהודה, הא דאמרן. רבי דוסא, דתניא: **שבויה אוכלת בתרומה, דברי ר' דוסא, אמר רבי דוסא: וכי מה עשה לה ערבי הלז? וכי מפני שמיעך לה בין דדיה פסלה מן הכהונה?**

דחייה: אמר רבה: דלמא לא היא

ר' יהודה - לשבויה יש קנס	ר' דוסא - שבויה אוכלת תרומה
אלא שלא יהא חוטא נשכר אבל התם (תרומה) כרבנן סבירא ליה	אלא בתרומה דרבנן, אבל קנס דאורייתא - כרבנן סבירא ליה

קושי על הדחייה: אמר ליה אבוי: וטעמיה דרבי יהודה הכא שלא יהא חוטא נשכר הוא? והא תניא, ר' יהודה אומר: **שבויה שנשכית - הרי היא בקדושתה, אפי' בת עשר שנים - כתובתה מאתים**; והתם מאי שלא יהא חוטא נשכר איכא? תירוץ: התם נמי, דלמא מימנעי ולא נסבי לה.

קושי על הבנת ר' יוחנן בדברי ר' יהודה: וסבר ר"י בקדושתה קיימה? והתניא: **הפודה את השבויה - ישאנה, מעיד בה - לא ישאנה, ר' יהודה אומר: בין כך ובין כך לא ישאנה**; קושי על הברייתא עצמה: הא גופה קשיא, אמרת: **הפודה את השבויה ישאנה**, - משמע בלי צורך להעיד - והדר תנא: **מעיד בה לא ישאנה**, משום דמעיד בה לא ישאנה? תירוץ: הא לא קשיא, הכי קאמר: **הפודה את השבויה ומעיד בה - ישאנה, מעיד בה כדי - לא ישאנה**;

תירוץ 1 לקושי הראשון: אמר רב פפא: אימא, **רבי יהודה אומר: בין כך ובין כך ישאנה**. תירוץ 2 לקושי הראשון: רב הונא בריה דרב יהושע אומר: לעולם כדקתני, ר' יהודה לדבריהם דרבנן קאמר להו: לדידי, בין כך ובין כך ישאנה, אלא לדידכו, בין כך ובין כך לא ישאנה מבעי ליה.

הסבר שיטת חכמים בברייתא: ורבנן?

הפודה את השבויה ומעיד בה - ישאנה	מעיד בה כדי - לא ישאנה
לא שדי איניש זוזי בכדי	שמא עיניו נתן בה

קושי על הבנת ר' יוחנן בדברי ר' יהודה:

סתירה שהובא ע"י רב פפא בר שמואל	וסבר רבי יהודה בקדושתה קיימא רבי יהודה אומר: שבויה שנפדית - הרי היא בקדושתה אף על פי שגדולה.	הגיורת שנתגיירה וראתה דם, ר' יהודה אומר: דיה שעתה, ר' יוסי אומר: הרי היא ככל הנשים, ומטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה; וצריכה להמתין ג' חדשים, דברי ר' יהודה, ר' יוסי מתיר ליארס ולינשא מיד
תירוץ רב יוסף	שבויה מנטרא נפשה	גיורת לא מנטרא נפשה

סתירה בדברי התירוץ:

ורמי שבויה אשבויה; דתניא:

סתירה	לפי התירוץ, ר' יהודה מצריך ג' חדשים רק לגיורת ולא לשבויה	הגיורת, והשבויה, והשפחה, שנפדו ושנתגיירו ושנשתחררו יתירות על בנות ג' שנים ויום אחד - צריכות להמתין ג' חדשים, דברי ר' יהודה, ר' יוסי מתיר ליארס ולינשא מיד
תירוץ		בראוה שנבעלה

קושי על התירוץ: א"ה, מאי טעמא דר' יוסי?

תירוץ: אשה מזנה משמשת במוך שלא תתעבר

קושי: בשלמא גיורת - כיון דדעתה לאיגיורי מנטרא נפשה, שבויה נמי - דלא ידעה היכא ממטו לה, שפחה נמי - דשמעה מפי מרה, אלא יוצאה בשן ועין מאי איכא למימר? ניסיון לתרץ ודחייתה: וכי תימא, כל ממילא לא א"ר יוסי, הרי אנוסה ומפותה דממילא, ותניא: **אנוסה ומפותה - צריכות להמתין ג' חדשים, דברי ר' יהודה, ר' יוסי מתיר ליארס ולינשא מיד!**

תירוץ: אלא אמר רבה, קסבר ר' יוסי: אשה מזנה מתהפכת כדי שלא תתעבר. קושי לפי זה על דעת ר' יהודה: ואידך? חיישי שמא לא נהפכה יפה יפה.

(שמות כ"א) וְאֵל יְהוָה אֶסּוּן עַשׂ יַעֲשׂ וְכוּ'	(דברים כ"ה) כִּי רָשַׁעְתָּ – משום רשעה אחת אתה מחייבו, ואי אתה מחייבו משום שתי רשעיות!	
במיתה וממון	במלקות וממון	חכמים
משום דלא חמיר איסוריה	משום דאיכא איבוד נשמה	למה צריך שניהם
במיתה ומלקות	במיתה וממון	ר' מאיר
דתרתי בגופיה לא עבדינן, אבל מיתה וממון דחדא בגופיה וחדא בממוניה - אימא נעביד ביה	דחדא בגופיה וחדא בממוניה לא עבדינן אבל במיתה ומלקות דאידי ואידי בגופיה - אימא מיתה אריכתא היא ונעביד ביה	למה צריך שניהם